

Reînflăcărarea prin acțiune profetică

Duhul tăriei și al iubirii

2Tim 1,7

Acțiunea profetică, prin însăși definiția ei, este punerea în acțiune a planului de mântuire a lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt.

Harul care curge din botezul în Duhul Sfânt dă mărturie despre acțiunile lui Dumnezeu revelate prin acțiunile omenirii. Bărbați și femei, laici catolici, în virtutea Botezului și a Mirului, sunt împuterniciți în Cristos prin Duhul Sfânt ca să fie participanți activi la misiunea lui Cristos pentru a duce iubirea lui Dumnezeu fiecărei persoane pe care el a creat-o.

În termeni foarte simpli, înainte de Conciliul Vatican II, Biserica a avut o ierarhie distinctă clar definită între cea a episcopului / preotului / călugărului și cea a laicilor. Din punct de vedere istoric, vocea laicilor în tradiția romano-catolică a fost redusă la tăcere. Lipsa de educație a majorității persoanelor laice a dus la asumarea unui rol pasiv în cadrul Bisericii. În timpul Conciliului Vatican II, glasul Duhului Sfânt a răsunat cu putere și clar în această privință și, drept urmare, laicii au fost îndemnați să participe la misiunea de evanghelizare a Bisericii.

Trăim timpuri în care angajamentul activ și integrarea laicilor se deschide la multe niveluri și în multe dimensiuni ale vieții Bisericii. Sfântul Paul ne spune că facem cu toții parte dintr-un singur trup. Nicio persoană nu este mai importantă decât cealaltă, nicio poziție nu are o valoare mai mare decât a altuia (1Cor 12,12-31). Toate sunt necesare și, cu cât Biserica se integrează mai mult în acest sens, cu atât va reflecta mai mult plinătatea și iubirea lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Paul al II-lea a scris în *Christifideles Laici*: laicii sunt „muncitorii neobosiți care lucrează în via Domnului. Încrezători și statornici prin puterea harului lui Dumnezeu, aceștia sunt constructorii umili, dar mari, ai împărăției lui Dumnezeu în istorie”.

O „istorie” în care suntem invitați să fim participanți activi. Timpul pasivității a trecut! Sfântul Paul îndeamnă: „căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci [Duhul] tăriei, al iubirii și al chibzuinței” (2Tim 1,7). Trebuie să fim prudenți, pentru a nu limita înțelegerea noastră referitoare la putere și iubire. Noi putem, în mod greșit, să considerăm că, pentru ca o faptă să fie puternică, trebuie să fie senzațională. Duhul tăriei nu se exprimă numai prin exercitarea carismelor din *Scrisoarea întâi a Sfântului Apostol Paul către corinteni*, capitolul 12, versetele 1-12. Tăria reprezintă acțiunea de iubire la îndemnul glasului profetic al lui Dumnezeu – o voce atât de necesară în această lume a scepticismului, individualismului și a temerilor. Această acțiune de iubire poate fi găsită în zâmbetul simplu, în cuvântul iubitor, în actul de ajutor oferit cunoscuților și străinilor, precum și celor pe care îi iubim. Ceea ce face ca aceste acte simple să fie atât de puternice este faptul că ele au fost activate prin îndemnul Duhului Sfânt.

Încă de la începutul Scripturii a folosit Dumnezeu vocea profeților pentru a-și descoperi planul. Acești bărbați și femei s-au rugat, au ascultat, au discernut, au așteptat (uneori cu teamă și tremur) și apoi au acționat, indiferent cât i-a costat. Din

păcate, noi ne putem limita darurile profetice la o oră jumate petrecute la o întâlnire de rugăciune. Ne rugăm, ascultăm, mulțumim lui Dumnezeu, mergem acasă și uităm că Dumnezeu ne-a vorbit și, prin urmare, nu acționează niciodată.

Isus a trăit profetic. El s-a mișcat și a trăit și a statornicit ființa sa în puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt a fost mereu activ chiar și atunci când Isus nu a fost conștient de acest lucru (*Mc 5,30-31*). Nu a fost niciun păcat, niciun egoism, nicio teamă în Isus pentru a bloca puterea Duhului Sfânt, care îl mișca unde și cum voia, ci pur și simplu așa se întâmpla. Prin harul lui Dumnezeu, chiar și cu natura noastră căzută, Duhul Sfânt dorește să trăim profetic și astfel să ne folosească pentru a da mărturie despre iubirea și puterea lui Dumnezeu.

În cadrul dimensiunii carismatice a Bisericii, această putere, această mișcare a Duhului Sfânt are posibilități nelimitate, extraordinare. A coopera cu harurile primite prin botezul în Duhul Sfânt duce la a deschide o lume nouă pentru noi, prin noi și în noi pentru binele întregii Biserici și al lumii. Noi trebuie să înțelegem continuu flacăra.

Informare despre evenimente:

Marea Adunare a Familiei RCC

În perioada 30 iunie – 4 iulie 2014, a avut loc Întâlnirea Internațională a Reînnoirii Carismatice Catolice la Kampala, Uganda, cu tema „Toți au fost umpluți de Duhul Sfânt” (*Fap 2,4*).

Toate cele cinci continente au fost reprezentate de aproximativ 2.500 de persoane. Am fost onorați de prezența Nunțului Apostolic, care a adus un mesaj încurajator de la Sfântul Părinte. Am fost, de asemenea, întăriți de prezența mai multor cardinali, printre care Cardinalul Turkson de la Vatican, și de mai mulți arhiepiscopi, episcopi și numeroși preoți.

Președintele Republicii Uganda ne-a edificat cu sfatul lui, cerându-ne să trăim conform Cuvântului lui Dumnezeu. El a spus că fiind o populație de 86% creștini, nu ar trebui să fie 18% HIV pozitiv. Referindu-se la *Gen 1,28* „înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l...”, a spus că impresia lui este că africanii au ales să umple pământul, fără a-l supune; într-adevăr, în cazul în care aceștia ar lucra, asistența din afară nu ar fi necesară. Referindu-se la bunul samaritean, el ne-a îndemnat să eliminăm diferențele tribale și religioase, cu scopul de a trăi în pace.

Această recomandare a fost ilustrată în timpul Sfintei Liturghii prin diverse dansuri și costume tradiționale.

Sora Miriam Duggan originară din Irlanda, dar un misionar pe termen lung în Uganda, a vorbit despre chemarea la sfințenie. Am fost creați pentru a fi sfinți (*1Pt 1,15; Ef 1,4*). Toată lumea este chemată la sfințenie, nu doar o minoritate privilegiată.

Diaconul Larry Oney (Statele Unite ale Americii) a vorbit despre reconciliere. El a spus că nu există nicio reconciliere fără dreptate: reconcilierea este restaurare și, pentru a ajunge la ea, sunt necesare:

- recunoașterea rănilor, căci demnitatea umană a fost compromisă și distrusă;
- restabilirea drepturilor și refacerea a ceea ce a fost stricat;
- cererea de iertare.

Nu există nicio reconciliere fără pocăință.

Episcopul Sosthème Bayemi (Camerun) ne-a invitat să ne întoarcem în Camera de Sus, care este inima noastră. Sfântul Augustin a spus: „Te-am căutat peste tot, Doamne, uitând că Tu ai fost în inima mea”. Inima deschisă a lui Isus este sursa deschisă a iubirii sale, pe care o primim în Euharistie. Euharistia este dializa spirituală. Revenirea în Cenacol înseamnă întoarcerea la misiune. Trebuie să ieșim afară și să fim misionari.

Oreste Pesare (Italia) ne-a ajutat, printr-o prezentare DVD, să re trăim Convocarea de la Roma a Reînnoirii Carismatice Catolice cu Papa Francisc. Acolo Sfântul Părinte a spus: „Reînnoirea Carismatică Catolică este o forță mare care servește la răspândirea Evangheliei în bucuria Duhului Sfânt. Mă aștept să răspândiți harul ungerii, al asistării la ecumenism și unitate. Aproiați-vă de cei săraci și nevoiași, căci atingerea trupului lor este ca și cum ai atinge trupul rănit al lui Isus. Adorați-l pe Domnul, Dumnezeu nostru, căutați sfințenia în noua viață a Duhului Sfânt, ieșiți și mergeți pe străzi pentru a evangeliza”.

Michele Moran (Anglia), președinte al ICCRS, reflectând asupra Mariei în Cenacol, a spus că Maria ne conduce mereu la Fiul ei Isus și ea nu poate fi separată de mirele ei, Duhul Sfânt. „Și Duhul și Mireasa spun: «Vino»”.

A vorbit de asemenea despre carisme, care sunt haruri date pentru binele comunității, și ne-a cerut să fim mai buni inițiatori ai focului, pentru a răspândi cultura Rusaliilor. Nu este suficient să aprindem focul, este esențial să menținem flacăra.

Cardinalul Turkson ne-a spus că, după Înviere, trupul destinat inițial a deveni praf este acum destinat pentru glorie. Isus Înviat poartă încă semnele pătimirii sale, ale iubirii sale, le-a luat cu el în cer, ceea ce înseamnă că iubirea lui Dumnezeu pentru noi este veșnică.

De asemenea, el ne-a prezentat mai multe moduri de a „ieși”:

* Abraham părăsește siguranța sa pentru a merge la locul indicat de Dumnezeu.

* Iosif iese, e luat din cauza trădării și, în cele din urmă, devine o binecuvântare pentru poporul său.

* Moise iese și el, este salvat din ape pentru a ajuta la salvarea poporului său.

* Paul, persecutorul, devine un evanghelist al Cuvântului.

Toate aceste învățături au fost completate de o masă rotundă cu privire la practica evanghelizării și de un timp intens de adorație, rugăciuni de mijlocire, de vindecare, ceremonia de ungere, pelerinajul la frații noștri ortodocși, având în vedere că unii dintre martiri au fost ortodocși, precum și de „trimiterea în misiune” care a încheiat întâlnirea, după o ceremonie a luminii, ca imagine a lui Isus – Lumina lumii.

Informare despre evenimente:

Vizita Papei la Comunitatea Kkottongnae din Coreea de Sud

Comunitatea Kkottongnae, membru al RCC din Coreea de Sud, a fost creată pentru a răspândi iubirea lui Dumnezeu prin a întinde o mână de ajutor „celor mai săraci dintre săraci, care nu sunt capabili nici măcar să cerșească pentru mâncare”. Noi ieșim pe străzi ca să-i găsim pe cei abandonați din cauza lipsei de iubire din societate, care sfârșesc prin a fi lăsați să moară pe străzi. Îi primim cu inimă caldă pe cei vulnerabili fără casă. Le dăm de mâncare, adăpost și tratament medical, iar la nevoie ținem funeralii pentru ei.

Papa Francisc a ales să viziteze Kkottongnae și să-i întâlnească aici pe cei din urmă dintre frații noștri din Coreea.

Pe drumul dinspre structurile de acolo, a oprit mașina de îndată ce a văzut copiii, i-a îmbrățișat, a zâmbit călduros bebelușilor și copiilor cu handicap.

La data de 16 august, în jur de 30.000 de laici și călugări s-au adunat la Kkottongnae dis-de-diminează. Papa Francisc a sosit la Kkottongnae la ora 16:30, începându-și întâlnirea cu membrii familiei de la Kkottongnae printr-o rugăciune în capela Casei Speranței (o structură pentru persoane dizabile).

La Casa Speranței nu s-a așezat pe scaunul pregătit pentru el, ci a stat în picioare până când la sfârșit. A privit spectacolul copiilor dizabili de acolo. Zece copii dizabili au cântat un cântec și au dansat pentru el. După dans l-au salutat, spunând: „Saranghamnida” (Te iubim – în coreeană), desenând în aer semnul inimii. Papa Francisc i-a lăudat făcând gestul cu degetul mare în sus, zâmbind și spunând: „Cei mai buni”.

De asemenea a îmbrățișat toate cele 79 de persoane, arătându-le iubirea sa. Erau persoanele dizabile, bolnavii de la Spital, copiii care așteaptă adopția și bătrânii.

Planul original fusese ca Sfântul Părinte să viziteze casa timp de 30 de minute, dar a petrecut acolo cam o oră și i-a binecuvântat pe toți.

Pr. Oh, fondatorul comunității de la Kkottongnae a exprimat recunoștința noastră cu următoarele cuvinte: „Timp de 38 de ani Kkottongnae i-a slujit pe cei care nu au de cine să depindă, care nu au nici puterea de a cerși mâncare și pe cei care sunt pe moarte pe străzi. Va continua să viseze la o lume în care nimeni nu este părăsit, o lume în care toți sunt respectați așa ca Dumnezeu, o lume în care toți își iubesc aproapele ca pe sine însuși”.

Sfântul Părinte ne-a binecuvântat pe toți, spunând: „Pacea Domnului să fie cu voi toți cei de aici” și a plecat la Grădina pentru copiii avortați.

La Grădina pentru copiii avortați s-a rugat timp de trei minute, în tăcere solemnă, pentru demnitatea vieții umane luate de la acești copii nevinovați.

După aceea la Training Institute of Love (Institutul de formare în iubire) s-a întâlnit cu aproximativ 4.400 de călugări și călugărițe din Coreea. În timpul cuvântării sale a spus: „Știu din experiență că viața de comunitate nu e totdeauna

ușoară, dar este un teren providențial de formare pentru inimă”. Și: „Castitatea, sărăcia și ascultarea voastră va fi o mărturie fericită a iubirii lui Dumnezeu în măsura în care rămâneți ferm pe stâncă milostivirii sale”.

După scurta întâlnire cu persoanele consacrate, a plecat la Casa Spiritualității Iubirii pentru întâlnirea cu liderii Apostolatului pentru Laici. S-a întâlnit cu 153 de lideri și a spus: „A-i asista pe săraci e bine și necesar, dar e nu suficient”. Și: „Această activitate n-ar trebui să se limiteze la asistența caritabilă, ci trebuie să se extindă la o preocupare practică pentru creșterea umană. Nu numai asistență caritabilă, ci și dezvoltare personală”.

Vizita de trei ore a Sfântului Părinte arată măreția practicării față de săraci a iubirii lui Dumnezeu în acțiune.

ȘTIRI DIN LUME

Jeunesse Lumière - Burundi

În jur de 200 de tineri din Dieceza de care aparține RCC din Ngozi, Burundi, uniți într-o fraternitate cu numele de „Jeunesse Lumière”, și-au ținut prima adunare în subsolul Liceului Don Bosco din Ngozi în perioada 16-17 august 2014.

Tema a fost: „Să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor” (Mt 5,16). În anul celei de-a zecea aniversări a RCC în dieceză, acest eveniment a fost pentru mulți tineri, care și-au demonstrat convertirea și decizia de a-l urma pe Isus – adăvărata lumină -, un adevărat timp de har.

Predicatorii au fost dintre membrii „Foyer de Charité” din Bujumbura, Burundi. Părintele Charles Girukwishaka în mod special i-a chemat pe tineri să fie lumină pentru națiuni. Tinerii au primit foarte bucuroși mesajul de încurajare al lui Christof Hemberger, președintele Comitetului ICCRS pentru tineret. Pentru ei a fost un important semn de unitate a tuturor tinerilor carismatici din întreaga lume.

Tinerii au experimentat de asemenea momente foarte profunde de laudă și adorație euharistică.

Culmea acestui sfârșit de săptămână memorabil a fost celebrarea Sfintei Liturghii și mandatul tinerilor pentru a fi lumină în parohiile și comunitățile lor. Au luat decizia de a se întâlni din nou anul viitor pentru un nou timp de har.

Exercitarea conducerii profetice:

Păstorii profetici

Păstorii profetici au cea mai clară viziune, cea mai îndepărtată perspectivă și depistează pericolele înainte ca ele să se apropie. În mod simbolic, termenul de „păstor” este folosit pentru Dumnezeu, în special în tradiția iudeo-creștină (Ps 23). Este, de asemenea, folosit pentru Isus, care a spus „Eu sunt păstorul cel bun” (In 10,11-14). De asemenea, în Noul Testament, îngerii anunță păstorilor nașterea lui Isus.

Importanța păstorilor profetici în diferite societăți

În multe societăți, păstorii erau o parte importantă a economiei. Spre deosebire de fermieri, păstorii erau deseori angajați, fiind plătiți pentru a păzi oile altora. Păstorii, de asemenea, au trăit departe de societate, fiind în mare parte nomazi. Era îndeosebi o slujbă a bărbaților singuratici, fără copii și prin urmare, a fost necesar ca păstori noi să fie recrutați din exterior. Păstorii erau cel mai adesea fiii mai tineri ai țăranilor fermieri care nu au moștenit niciun pământ. În alte societăți, fiecare familie avea un membru al familiei care să-i păstorească turmele, adesea un copil, un tânăr, sau un vârstnic care nu putea ajuta prea mult cu muncă grea; acești păstori erau deplin integrați în societate; aceasta a presupus, de asemenea, că un păstor avea mai mult timp să fie singur, pentru a reflecta, medita și contempla.

Păstorii lucrau în mod normal în grupuri, fie păzind o singură turmă mare, fie aducând-și fiecare propria turmă și unindu-și responsabilitățile. Ei trăiau în mici barăci, deseori împreună cu oile lor și cumpărau produse alimentare de la comunitățile locale. Rareori, păstorii au trăit în vagoane acoperite în care au călătorit cu turmele lor.

Un păstor deține deplina responsabilitate și răspundere asupra turmei. Păstorul protejează turma. Oile sunt mereu supuse pericolului și trebuie să se afle mereu sub ochiul vigilent al păstorului când pasc. Păstorii petrec în fiecare zi lungi ore singuratici, îndurând răbdători pericole pentru bunăstarea turmei. Unele dintre cele mai celebre personaje biblice au fost tot păstori: Abel, Abraham, Lot, Isac, Iacob, Rahela, Laban, cei doisprezece fii ai lui Iacob, profetul Moise, regele David, Meșă – Regele Moabului (Iordania), Doeg, profetul Amos, păstorii care au venit să-l preamărească pe Yeshua (Isus).

Păstorii profetici din Vechiul Testament

„Profetul” are rolul principal de a primi și a transmite mesajul lui Dumnezeu cu privire la orice subiect. Biblia spune că, în perioada Vechiului Testament, revelațiile lui Dumnezeu către omenire au venit prin intermediul unui grup de persoane cunoscute ca profeți. Biblia descrie profeții biblice în numeroase moduri. Ele includ următoarele: profetul este numit „om al lui Dumnezeu” (1Sam 2,27), profetul este „slujitorul” și „mesagerul” Domnului (Is 43,19). Profetul era numit „văzător” (Is 30,10). Profetul era un om al Duhului (cf. Os 9,7). Profetul era un „străjer” pentru popor (Ez 3,17).

Profeții biblice erau cei ce rosteau cuvântul lui Dumnezeu. Ei vorbeau poporului în numele lui Dumnezeu. Înainte de a dobândi postura de profet, profeții își petreceau o parte din viață ca păstori și de cele mai multe ori, în sălbăcie, ei erau expuși diferitelor pericole văzute și nevăzute, cum ar fi lupi sau alte animale. Păstorul trebuie să se asigure că turmele sunt în siguranță.

Biblia spune că modul lui Dumnezeu de a desemna profeții era prin viziuni și vise, din această experiență de a fi păstor: un păstor profetic este atent să dea un avertisment clar și scurt către turmă din partea lui Dumnezeu. Uneori ele pot părea dure în cuvintele rostite, dar de dragul viitorului omenirii, ei merg mai departe și transmit mesajul. Profeții biblice au mărturisit în unanimitate că vorbele

pe care le-au spus nu erau ale lor, ci erau în mod categoric primite de la Domnul. Deși fiecare profet a rostit Cuvântul lui Dumnezeu, nu toți au vorbit despre viitor.

Domnul i-a spus lui Moise: „Este bine ceea ce au zis». Voi ridica pentru ei din mijlocul fraților lor un profet ca tine. Voi pune cuvintele mele în gura lui și el le va spune tot ceea ce eu le poruncesc. Dacă cineva nu va asculta de cuvintele mele pe care le va spune în numele meu, eu îi voi cere cont.” (*Dt 18,17-19*).

Moise, care este un profet exemplar al Vechiului Legământ (*Num 12,6-8*)...nu a primit doar informația de la „Consiliu” și a transmis hotărârile sale cu privire la popor..., ci a și susținut în mod activ în fața „Consiliului” atunci când a simțit că este necesar, chiar ori de câte ori era nevoie, „înduplecându-l pe Dumnezeu” (*Ex 32,7-14.30-35*) (*Num 14,13-19.20*). În acest fel, Cristos își exercită funcția profetică atunci când mijlocește pentru noi. În mod similar, creștinii obișnuiți exercită o funcție profetică atunci când insistă în fața lui Dumnezeu, în rugăciune, în numele altora.

Amos, un păstor din sud, a predicat în câteva cuvinte, cu frumoase imagini rurale, în bogatul regat nordic, împotriva corupției bogăției, a luxului, a pervertirii dreptății și a religiei străine”. Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și reveleze planul slujitorilor săi, profeților. „Leul rage; cine nu se va teme? Domnul Dumnezeu vorbește; cine nu va profeți?” (*Am 3, 8*). „[Balaam] le-a spus: «Rămâneți aici peste noapte și vă voi da răspuns după cum îmi va spune Domnul». Căpeteniile Moabului au rămas cu Balaam” (*Num 22,8*).

Avem profeți și păstori incapabili sau falși în vremurile noastre? Ezechiel, profetul speranței, explică în capitolul 13 soarta falșilor profeți.

Unii profeți au scris anumite profeții ca adresate din partea lui Dumnezeu. Scrierile profeților urmau să fie păstrate. Ele erau așezate în tabernacol și apoi, mai târziu, în templu. Ele urmau să fie păstrate pentru generațiile viitoare. În Biserica Catolică am primit continuu prin Papi, păstorii noștri, scrisori profetice bisericesti care sunt trimise în întreaga lume.

Daniel a scris un vis pe care i l-a dat Domnul: „În primul an al lui Baltazar, regele din Babilon, Daniel a avut un vis și viziuni când era cu capul în patul lui. Apoi a scris primul vis și i l-a pus în cuvinte” (*Dan 7,1*). Îl găsim, de asemenea, pe profetul Habacuc ordonând să se scrie: „Domnul mi-a răspuns și a zis: «Scrie viziunea și graveaz-o pe tăblițe, ca să poată alerga cel care o vestește»” (*Hab 2,2*).

Profeții Vechiului Testament s-au succedat până la Ioan Botezătorul – el a fost ultimul profet al vechii epoci. Isus Cristos a adus într-o nouă epocă a adevărului profetic. După cum au existat profeți în perioada Vechiului Testament, la fel au fost profeți și în timpul Noului Testament.

Isus, Bunul Păstor

Profeții Noului Testament au fost asemenea omologilor lor din Vechiul Testament. Ei au rostit Cuvântul lui Dumnezeu către popor.

Isus Cristos este păstorul simbolic al tuturor copiilor lui Dumnezeu. Nașterea sa a fost revelată păstorilor: „Când îngerii au plecat de la ei spre cer, păstorii au spus unii către alții: «Să mergem până la Betleem și să vedem acest Cuvânt care s-a făcut și ce ne-a făcut cunoscut Domnul»” (*Lc 2,15*). „Apoi păstorii s-au întors, glorificându-l și

lăudându-l pe Dumnezeu pentru tot ce au auzit și au văzut, după cum le-a fost spus” (Lc 2,20).

Isus a spus: „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi” (In 10,11). Prin proclamarea că este Bunul Păstor, Isus vorbește despre „jertfirea” vieții pentru oile sale. Ca păstor al oilor, el este cel care protejează, călăuzește și hrănește turma sa. Păstorul profetic ar trebui să aibă trăsăturile lui Isus Cristos. Întorcându-ne la ultima sa noapte cu discipolii săi, Isus le-a spus că păstorul va fi bătut și turma lui se va risipi pentru a se împlini profeția. El nu a fugit de suferință.

Păstorul profetic al generației noastre

Păstorii profetici ai generației noastre pot să rămână și să păzească turma în vremuri de persecuții ca urmare a mesajelor profetice? Privește oare turma profețiilor ca pe un adevăr? Credem noi în mesajele care ne sunt proclamate de păstorii noștri? În *Scrisoarea întâi către corinteni*, Sfântul Paul spune: „Voi sunteți trupul lui Cristos și membru fiecare în parte. Și cei pe care Dumnezeu i-a pus în Biserică sunt: mai întâi apostolii, în al doilea rând profeții, în al treilea rând învățătorii...” (1Cor 12,27-28).

Printre misterele fascinante ale catolicismului modern se află „minunile” și „secretele” împărtășite de Fecioara Maria la Fatima, Portugalia, în 1917. Aparițiile Fecioarei Maria în Fatima au intervenit în vremuri de restriște. După căderea monarhiei portugheze în 1910, a apărut un val de sentiment anticlerical și persecuții, urmate de diferite conflicte revoluționare și de implicarea Portugaliei în Primul Război Mondial.

Pe 13 mai 1917, trei copii păstori își mânuau turmele cam la 2 mile de vestul Fatimei, într-un oraș aproape de Ourém. Copiii erau Lucia Santos, în vârstă de 10 ani, și cei doi veri ai săi, Francisco Marto de 9 ani și sora sa, Jacinta, de 7 ani. Un fulger neașteptat i-a făcut pe copii să se refugieze pe o pantă după care cele două fete au văzut apariția orbitoare a unei Doamne frumoase, radiind într-o lumină albă, stând în picioare printre frunzele unui mic stejar gorun.

În enciclica *Redemptoris Mater*, scrisă de Papa Ioan Paul al II-lea, el a dat Bisericii o învățătură profundă și inspirată cu privire la Maica Domnului. În învățătura sa, el o vede mereu pe Maria inseparabil legată de Cristos, asociată în mod intim cu viața și misiunea Bisericii.

În vremurile noastre, un număr de lideri ai RCC au fost inspirați de Duhul Sfânt și au scris multe cărți spirituale care merită citite. Recomand cu căldură liderilor RCC, publicația ICCRS a ceea ce eu numesc „Vocea păstorilor profetici”, o colecție de cuvântări ale papilor către RCC, într-o singură carte: „Și atunci Petru s-a ridicat”, compilată de directorul ICCRS, dl. Oreste Pesare. Accesați, de asemenea, vă rog, de pe site-ul ICCRS recentul discurs profetic al Papei Francisc către RCC din 2 iunie 2014 de la Roma.

Cultura Rusaliilor:

Nu prin putere - Zah 4,6

„Nu prin armată, nu prin putere, ci prin Duhul meu, spune Domnul Sabaot” (Zah 4,6). Zaharia, un nume care înseamnă „Dumnezeu își amintește”, a fost profet al lui Iuda și contemporan cu Aggeu. A fost cunoscut ca profet „priceput în viziunile lui Dumnezeu” (2Cr 26,5) și a vorbit fără teamă, condamându-l atât pe rege, cât și pe poporul care se revoltase împotriva lui Dumnezeu (cf. 2Cr 24,20).

Aggeu și Zaharia au muștrat poporul evreu pentru că locuiau în „case acoperite”, în timp ce casa lui Dumnezeu zăcea în ruine. Aggeu a predicat pentru a urni poporul din adormirea lui și a începe din nou să construiască templul lui Dumnezeu la Ierusalim, care zăcea în ruine de 16 ani. Avusese loc o schimbare în politica de conducere, iar acești doi profeți au deșteptat poporul din letargia lui și l-au convins să profite de situația favorabilă care apăruse în urma acestei schimbări. Zaharia a completat slujirea lui Aggeu. A căutat să convingă poporul să continue munca de reclădire pe care o începuseră și să trezească speranța în inimile și mințile lor.

Există similarități între cultura în care au trăit Zaharia și Aggeu și cultura RCC de astăzi. Deși ne desparte un răstimp de aproape 3.000 de ani, astăzi Duhul Sfânt își trezește din nou poporul. În mod profetic, Domnul cheamă Reînnoirea să ne scoată din letargie și să ne ridice din nou prin puterea Duhului Sfânt.

Acum este timpul să ne mișcăm din nou în Puterea Duhului Sfânt. Martin Luther King a vorbit în discursul său celebru despre urgența momentului prezent. „Am venit în acest loc neobișnuit pentru a ne aminti de urgența imediată pe care o presupune ziua de astăzi”, a spus el. „Nu este vreme acum să ne permitem luxul de a ne «liniști» sau de a înghiți calmantele unui progres lent și treptat... A venit vremea să transformăm promisiunile în realitate... A venit vremea să ieșim din întuneric...”

Dumnezeu vede ce se petrece în lume astăzi. Ne-a înarmat cu Duhul său cel Sfânt care să ne conducă mai profund în iubire, pace, libertate – de aceea trăim în acest moment al istoriei. Ne-a hărăzit pentru **acum**.

Sfântul Părinte a spus recent Reînnoirii: „Nu există o libertate mai mare decât aceea de a te lăsa purtat de Duhul Sfânt, refuzând să calculezi sau să controlezi totul și lăsându-l pe El să te ilumineze, să te conducă, să te ghideze și să te împingă acolo unde el dorește. El știe cel mai bine care este nevoia în fiecare epocă și moment...” (Evangeliile Gaudium).

Nevoia acestui timp este ca noi să ne ridicăm prin puterea Duhului Sfânt și să dăm mărturie lumii despre iubirea și puterea lui Dumnezeu. Este timpul să arătăm că noi trăim în speranță și că ne încredem în Acela care este mai mare și mai puternic decât orice situație a lumii noastre de astăzi. Este timpul să ne bucurăm de prezentul și viitorul nostru.

În timpul Consultării profetice a RCC de la Betleem din 2013, Domnul ne-a arătat într-un mod puternic și simbolic celor care am fost prezenți că fără El nu putem face nimic. El a spus printr-o profeție: „În măsura în care îmi recunoașteți domnia și ingenuncheați înaintea mea în laudă, vă voi da putere”. Am fost invitați să ne scoatem încălțămintească căci eram în prezența sa sfântă. „Poporul meu, tu ți-ai scos încălțămintească în prezența mea sfântă. Unul este pantoful mândriei. Celălalt este frica și nesiguranța. Nu există loc pentru mândrie, pentru că tot ce faci tu depinde total de Mine. Și nu există loc pentru frică și nesiguranță pentru că tot ce

faci tu depinde total de Mine. Când vei merge înainte, vei merge cu forță. Nu vei avea de ce să te temi, pentru că este puterea mea la mijloc”.

Domnul ne atrage atenția puternic pentru a ne reaminti că fără el nu putem face nimic.

Vom sărbători foarte curând 50 de ani de când ne întâlnim împreună ca și grupuri de rugăciune carismatică sau comunități... La începutul Reînnoirii eram uimiți să-l vedem pe Duhul Sfânt la lucru. Viețile erau schimbate și transformate în mod radical, uneori într-o clipă. Tresăltam de fericire. Trăiam bucuria de a-l experimenta pe Isus Cristos cel viu! Viu în viețile noastre! Viu în mijlocul lumii! Nu mai era un Dumnezeu absent, ci mereu prezent în noi prin Duhul său cel Sfânt. Eram martori ai mișcării Duhului Sfânt cu putere la nivel personal și comunitar.

Cu timpul și din diverse motive, structura întâlnirilor de rugăciune s-a schimbat și Duhul Sfânt trebuia să se încadreze în programul „nostru”. Am început să ne simțim confortabil, un semn sigur că Duhul Sfânt este conținut între limitele noastre. Acum mulți își ridică mâinile spre cer, plângând: „Reînnoirea se stinge, Duhul Sfânt ne-a părăsit...” O astfel de afirmație este pur și simplu neadevărată!

De fapt, la aceeași Consultare profetică de la Betleem eram prezenți în Camera de sus și Domnul ne-a spus printr-o profeție: „Am revărsat Duhul meu din abundență și voi continua să-l revărs. Voi revărsa Duhul meu cu generozitate, cu risipă, în mod continuu până când chiar și cele mai împietrite inimi se vor înmuia și pământul uscat va deveni roditor. Aceasta este promisiunea mea, că voi revărsa Duhul meu în continuu până când voi face prin Duhul meu reînnoirea pe care o doresc”.

Acum este timpul să ne îndreptăm atenția spre El și spre ceea ce ne spune:

„Fără mine nu puteți face nimic”.

„Tot ceea ce faceți depinde în totalitate de mine”.

„Mergeți înainte cu puterea Duhului meu Sfânt”.

Duhul care plutea pe deasupra apelor la începutul creației, Duhul care a vorbit prin profeți, Duhul care a umbrit-o pe Sfânta Fecioară Maria și l-a zămislit pe Isus, Duhul care l-a umplut pe Isus în Iordan este același Duh care trăiește în voi acum.

Duhul nu vine cu jumătate de măsură. Nu vine pe fragmente și bucăți. El vine în totalitatea și integralitatea sa. Luați-vă timp pentru a permite acestui adevăr să se adâncească în voi: „Duhul în totalitatea sa este în mine acum”.

El se mișcă cu putere și în multe moduri. Ne provoacă „să ne trezim”, să ne predăm lui, să ne mișcăm **acum**. Papa Francisc ne spune în *Evangelii Gaudium* că trebuie să fim o Biserică misionară.

Ne îndeamnă „să ne mișcăm de la conversație la misiune cu o proclamare plină de bucurie... trebuie să fim tot timpul într-o stare de misiune”.

Suntem misionari ai botezului în Duhul Sfânt. Ceea ce purtăm nu este Reînnoirea. Cel pe care îl purtăm este Duhul Sfânt.

Mă rog ca atunci când veți citi acest articol, să fiți umpluți din nou și să mergeți înainte nu prin putere, nici prin forță, ci prin Duhul Sfânt că să continuați lucrarea începută, cu speranță veșnică în inimile voastre.

Întrebări adresate comisiei doctrinare ICCRS

Este posibil să faci un seminar de Viață nouă în Duhul Sfânt sau o reculegere într-o singură zi?

În Reînnoirea Carismatică Catolică, pregătirea spirituală care conduce la rugăciunea pentru efuziune sau botezul în Duhul Sfânt, este numită „Seminar de Viață nouă în Duhul Sfânt” sau „Seminarul de șapte săptămâni”, referindu-se astfel la cele șapte săptămâni de rugăciune și așteptarea apostolilor lui Isus și a femeilor – printre care și Maria –, trăite de la Înălțare până la Rusalii.

În cea de-a cincizecea zi, Duhul Sfânt a coborât asupra lor, toți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească (cf. *Fap 2,4*).

Botezul în Duhul Sfânt deschide către plinătatea Duhului, către carisme și practicarea lor, toate date pentru a sluji trupul lui Cristos și a lucra în misiunea de evanghelizare ca martori autentici și credincioși ai lui Cristos răscumpărătorul.

La sfârșitul Conciliului Vatican II, 25 de studenți și profesori, care la jumătatea lui februarie au luat parte la o reculegere la Universitatea Duquesne din S.U.A., s-au pregătit prin rugăciune zilnică la Duhul Sfânt precum și prin studierea ultimelor patru capitole din *Faptele Apostolilor*. La sfârșitul aceluși week-end, ei au experimentat într-un mod extraordinar o puternică revărsare a Duhului Sfânt, ca un răspuns la rugăciunea lor profundă către Dumnezeu de a le adânci harul botezului și al mirului. A fost nașterea oficială a RCC. Seminariile de Viață nouă în Duhul Sfânt îi conduc pe toți cei care au fost botezați, dar nu au fost evanghelizați pentru o întâlnire personală cu Cristos și pentru o nouă deschidere la Duhul Sfânt. Nu este doar o chestiune de ascultare a prelegerilor, ci de trăire a unei profunde căi de convertire, punând capăt vieții păcătoase și obținând vindecarea interioară sau eliberarea.

Evident, botezul în Duhul Sfânt, așa cum a fost experimentat la sfârșitul unuia dintre aceste seminarii, poate fi dat de Dumnezeu în toată plinătatea puterii sale fără ca cineva să fi urmat în mod explicit Seminarul de Viață în Duh, de exemplu cu ocazia reînnoirii voturilor vieții consacrate sau chiar cu ocazia Sacramentului Mirului, dacă pregătirea lui a pus accentul pe aceleași teme ca cele ale Seminarului. „Venirea Duhului Sfânt nu depinde de noi. Dumnezeu revarsă Duhului său când dorește”.

Seminariile de șapte săptămâni dezvoltă următoarele teme:

- Dumnezeu, Tatăl nostru, este iubire și te iubește în mod personal;
- Isus este Mântuitorul tău;
- Isus este Domnul tău;

Fii un discipol al lui Isus, vindecat prin iertarea lui, eliberat de toate legăturile și posesia răului;

Vei primi Duhul Sfânt și vei fi martor al lui Cristos răscumpărătorul.

Trebuie să descoperi din nou iubirea Tatălui, domnia și mântuirea lui Isus; să fii pregătit să devii discipolul lui Isus și martor în comunitatea creștină.

Doar după această experiență de formare și convertire vine rugăciunea pentru botezul în Duhul Sfânt . Nu putem face toate acestea într-o singură zi.

Cu toate acestea, este posibil și am experimentat de multe ori în grupurile noastre de rugăciune, să se facă întreaga formare în numai două săptămâni. În acest caz, după un interviu personal cu fiecare participant și o introducere la seminarii (2 zile), prelegerile ar putea avea loc peste zece zile și să fie încheiate cu rugăciunea de efuziune și trimiterea în misiune (3 zile).

Al patrulea pas al seminarului, din cea de-a șasea zi, este vital pentru că vorbește despre pașii care trebuie urmați în iertare, vindecarea interioară și eliberare.

O adevărată reculegere, în scopul de a fi pregătit pentru botezul în Duhul Sfânt, nu poate avea loc într-o singură zi. Dacă această efuziune nu este bine pregătită, vedem deseori efuziuni care nici nu vor aduce rodul scontat – rodul sfințeniei, al unei schimbări în viață –, nici nu vor aduce carisma autentică de a sluji Trupul lui Cristos în puterea Duhului Sfânt.

Felicitări dr. Mary Healy!

Îl laudăm pe Domnul pentru dr. Mary Healy, S.U.A., Președinta Comisiei Doctrinare a ICCRS, care a fost desemnată de Sfântul Părinte ca membru al Comisiei Biblice Pontificale.

Felicitări, Mary! Domnul să binecuvânteze noua ta slujire!

Mary a fost, de asemenea, invitată de Consiliul Pontifical pentru Laici să fie una dintre purtătorii de cuvânt.